Hoe Corneille zijn vrouw kreeg

Na zijn succes met „Le Cid" verliet Pierre Corneille Parijs en begaf zich naar zijn woonplaats Rouaan om in dat rustige stadje nieuwe stof te bedenken voor zijn pen. De storm van applaus, die nog natrilde in zijn ooren, stelde hem in ruime mate schadeloos voor de vijandschap en tegenwerking van hen die hem hadden willen berooven van zijn positie als eerste dramaturg van Frankrijk. Zoowel het hof als het volk hadden deelgenomen aan de enthusiaste vereering. De „Groote Corneille" was op de lippen van een ieder, die niet door wangunst verteerd werd. De tragedie was driemaal in het Louvre opgevoerd, koning Lodewijk XIII had den auteur persoonlijk gelukgewenscht en Corneille's vader had brieven van adeldom ontvangen ter belooning van de groote verdiensten zijns zoons. Fortuna lachte den advocaat-dichter toe; edoch, een schaduw viel op zijn zonnig levenspad. Had hij zich kardinaal Richelieu niet tot vijand gemaakt? Voor een minder moedig man zou dat voldoende geweest zijn om al zijn geluk te vernietigen. Hij wist maar al te goed, dat de kardinaal korte metten maakte met degenen die hem tegenstonden en — zijn greep was zeker en vèr reikend.

Corneille's geest was evenwel niet lang bezwaard door de vijandschap van den kardinaal, doch vervuld van nieuwe inspiraties en terwijl hij daar wandelde door de nauwe, kromme straten van zijn geboortestad en de kleine houten huisjes aanzag, waarboven de kathedraal als een reus uitstak, vormde zich de stof voor zijn „Polyeucte," dat spoedig zijn meesterwerk zou volgen.

Zoo schreed zijn leven kalm voort, het werk naderde steeds meer en meer zijn voltooiing, toen er een nieuw tijdperk in zijn leven aanbrak: hij werd verliefd.

Hij ontmoette Marie de Lamperière, de dochter van den luitenant-generaal van Les Andelys in de woning van monsier Magnon, nabij de kathedraal. Een enkele blik was voldoende om hem tot haar slaaf te maken. Hij ontmoette haar den volgenden dag weer bij toeval, en den daaropvolgenden dag bij afspraak en in die drie dagen was de liefdesvlam tot een onuitbluschbaar vuur aangewakkerd en wist hij dat het bezit van deze vrouw het eenige doel van zijn leven was geworden. Hij kon niet langer aan zijn tragedie werken; zijn hand weigerde de veder en zijn brein was slechts vervuld van één woord: liefde.

Marie's verblijf in Rouaan was maar kort; weldra keerde zij naar het kasteel haars vaders, op eenigen afstand der stad gelegen, terug en Corneille reed iederen morgen vroeg heen om haar te ontmoeten in het bosch dat het kasteel omringde. De slechte hoedanigheid van zijn beurs en zijn nog nederige sociale positie noodzaakten hem een zeer heimelijk minnaar te zijn; dit stuitte hem echter zoozeer tegen de borst, dat hij hieraan reeds lang een einde zou gemaakt hebben door een aanzoek bij den luitenant-generaal, had Marie hem hiervan niet teruggehouden, uit vrees niet alleen dat een weigerend antwoord volgen zou, maar tevens dat aan de geheime samenkomsten voor goed een einde zou worden gemaakt.

Corneille bedwong dus zijn verlangen naar een onderhoud met Marie's vader, hoewel hij duidelijk genoeg inzag, dat deze geheime samenkomsten niet van langen duur zouden kunnen zijn. Deze gedachte kwelde hem evenwel slechts als hij alleen was; haar tegenwoordigheid verjoeg alle zwaarmoedigheid.

Op een morgen besteeg hij opnieuw zijn paard en reed Rouaan uit, den weg naar het kasteel op met meer ongeduld dan anders. Hij had het besluit genomen aan dezen toestand van onzekerheid een einde te maken. Deze dag zou hij den luitenant-generaal te spreken vragen en hem aanzoek om de hand zijner dochter doen. Ongetwijfeld zou zijn succes, des konings gunst en de eer die zijn vader te beurt gevallen was, toch wel eenig gewicht in de schaal leggen.

Aan den zoom van het woud steeg hij af, bond zijn klepper aan een boom en begaf zich naar de plek waar hij gewoon was Marie te ontmoeten. Zij wachtte hem reeds met droevig gelaat en tranen in de bruine oogen. Vol eerbiedige toewijding kuste hij haar de hand.

WERKVERSCHAFFING.

Om de werkloozen aan arbeid te helpen, wordt de oude binnenweg die loopt van de gemeente Soest naar Soesterberg aanzienlijk verbreed. Heuvels worden weggegraven, boomen gekapt, in 't kort dwars door bosch en heide wordt een ruime en breede weg aangelegd. Door al dat gerooide hout en het graafwerk, krijgt men, dezen weg volgend tot aan het vliegkamp te Soesterberg, den indruk in een versterkt Fransch bosch te loopen.

„Waarom ben je zoo bedroefd? Ik heb goed nieuws. Heden nog ga ik je vader om je hand vragen."

„Helaas!" antwoordde zij, terwijl haar tranen nog overvloediger vloeiden, „ik ben je reeds voor geweest en heb gefaald. Hij lachte mij in mijn gezicht uit."

Er was een korte pauze.

„Enfin, dat verandert niets," zei hij eindelijk. „Ik had reeds een plan gevormd in geval je vader mijn aanzoek weigerde. Morgen, een uur na zonsondergang, zal ik je wachten aan den zoom van het bosch met twee paarden. We zullen naar Parijs rijden en den koning om hulp smeeken. Je vertrouwt me en wilt met mij meegaan?"

„Ik wil alles doen, Pierre."

Hij sloot haar in zijn armen; toen wandelden ze nog een wijl in de schaduw der hooge boomen en namen afscheid.

„Een uur na zonsondergang, morgen!" zei hij nog eens.

„Ik zal niet ontbreken!" was het antwoord.

II.

Marie was juist in het kasteel teruggekomen en had zich aan haar borduurraam gezet met het vaste voornemen haar ziel in lijdzaamheid te bezitten tot den gewichtigen avond van den volgenden dag, toen haar kamenier binnentrad met de boodschap, dat haar vader haar verlangde te spreken en wel terstond. Zij stond met tegenzin op en vond haar vader in de wapenzaal gezeten, in gesprek met een vreemdeling met streng uiterlijk, die bij haar binnenkomst opstond en haar buigend de hand bood.

„Mijn dochter," zei de Lamperière, „dit is luitenant Brécourt, je verloofde!" De luitenant boog.„ Mijn dochter Marie, monsieur, van wie ik je gesproken heb!" Weer een buiging.

Wat Marie betreft, een plotselinge schrik verlamde haar; een oogenblik dreigde ze bewusteloos neer te storten, doch slechts een oogenblik. Met bovenmenschelijke inspanning wist zij haar zenuwen meester te blijven en oogenschijnlijk onbewogen beantwoordde zij de buiging.

Haar vader nam zijn helm en zwaard, en, zonder een woord meer te zeggen, liet hij de jongelieden alleen. Marie liep naar het geopende venster; toorn en vrees streden in haar om den voorrang. Er was een korte pauze, die echter plotseling verbroken werd door een schaterlach van den jongen man, een lach die Marie's vrees verdreef, maar haar woede vermeerderde.

„Heb je niet één enkel liefdewoord te wisselen, mademoiselle?"

„Niet met hem, dien ik haat!"

„Zoo, haat je mij, haha!" Weer die onaangename lach, die haar ooren pijn deed.

„Je moet mijn echtgenoot worden, nietwaar?" Toornig klonk haar stem.

„Ah, mademoiselle, je hebt dien schrijver, dien Corneille, wel zeer lief!"

Er klonk een sympathie, een gemoedelijkheid en spijt uit deze woorden, die Marie aangenaam verraste en snel het hoofd deed omwenden.

„Monsieur, heb je ooit liefgehad?" vroeg zij.

„Ik heb je reeds menigmaal gezien, voor heden, mademoiselle!" Zijn toon was teeder en hij stond voor haar met terneergeslagen oogen.

„Heb dan medelijden met mij," riep zij uit, terwijl zij zich voor hem op de knieën wierp. „Ik bemin hem! Ik heb hem lief met mijn geheele ziel! Mijn vader weigert mij hem, omdat hij arm is. Maar al is hij arm, hij is beroemd. De koning zelf is zijn beschermer. Hij heeft een groote toekomst, alle Franschen zeggen dat. Maar wij beminnen elkaar, dat is genoeg. O, monsieur, ik dacht eerst dat ge hard en wreed waart en mij dwingen wildet tot een huwelijk met u, dien ik niet liefheb, maar nu zie ik dat ge goed en vriendelijk zijt. U is een edelman, m'sieur! U is grootmoedig!"

Hij wende het hoofd af.

„Hoe kan ik u helpen? Uw vader is streng en zou spoedig een ander echtgenoot vinden in mijn plaats!"

„Maar na morgenavond zal het te laat zijn!"

„Wat bedoelt u?"

„Wil je mijn vriend zijn?"

„Heb ik u niet lief?"

„Tot morgenavond zullen we comedie spelen. Mijn vader zal denken dat we twee minnenden zijn en daardoor minder op mij letten. Dan zal ik een uur na zonsondergang het kasteel verlaten om ..... Pierre te ontmoeten!"

„Ik zal doen wat u wenscht. Waar zult u hem ontmoeten?"

„Aan den zuidelijken boschrand op den weg naar Mantes."

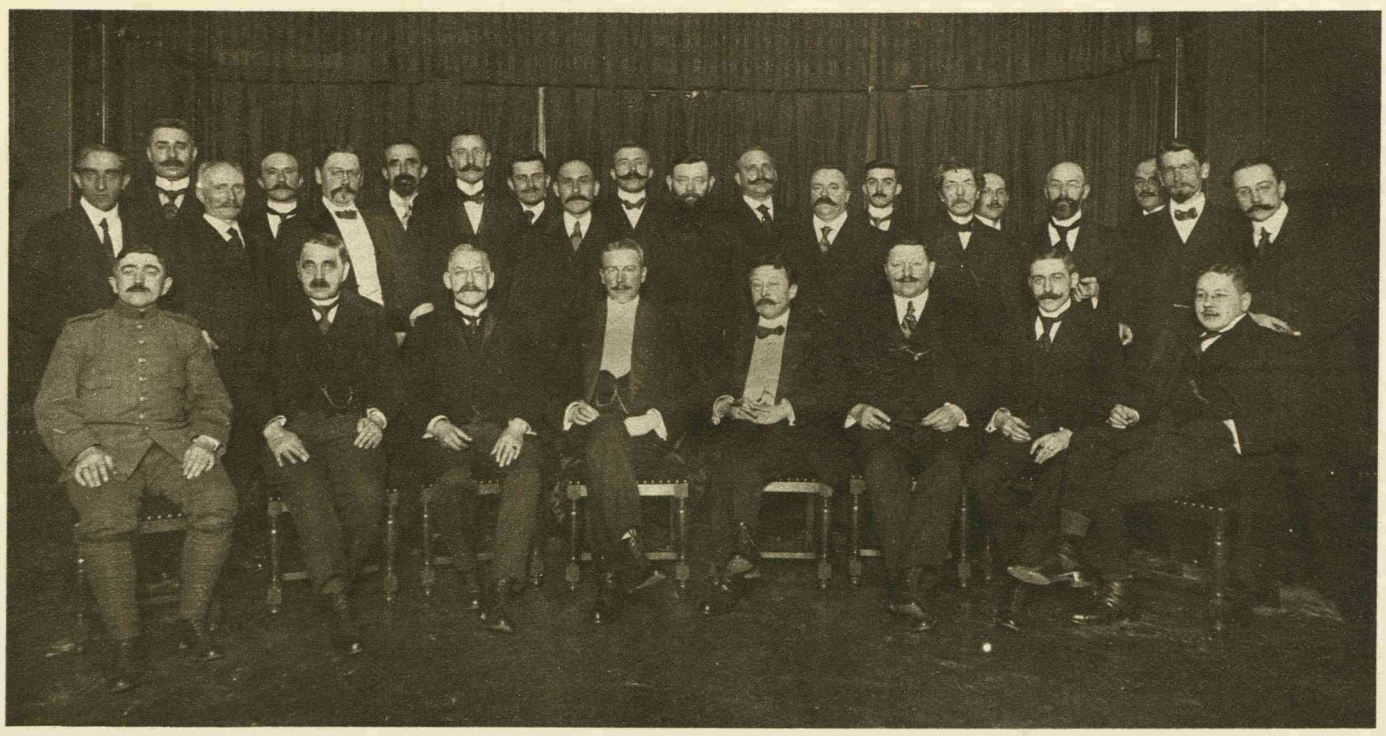
„'t Is goed. Ik zal dan nu even naar uw vader gaan om hem te zeggen, dat ge uw toestemming gegeven hebt."

Hij verliet de zaal en Marie, in de volheid van haar geluk, zegende den jongen man om zijn edelmoedige hulp.

III.

Dien dag en den volgenden dag was Corneille in zeer opgewonden stemming.

Aan zijn drama had hij in een week niet gewerkt doch nu was hij zelfs niet in staat om stil te zitten, veel minder om te werken. Hij maakte de noodige toebereidselen voor de lange reis van Les Andelys naar Parijs, en nauwelijks was de zon achter de kimme verdwenen of hij bevond zich met twee paarden geheel toegerust

EEN VEERTIGJARIG JUBILEUM.

De Handels-onderwijsinrichting „Kennis is Macht" te Leiden herdacht 4 Maart l.l. haar 40-jarig bestaan met een gezellig samenzijn in het café-restaurant „ In den vergulden Turk". Zittende: het bestuur; midden-links de heer C. J. Verzijden, voorzitter: rechts naast hem de heer D. J. M. de Hondt, directeur der onderwijsinrichting. Staande: een groep van leden en leeraren.